

Հովհաննես Թումանյան

Ուլ (գրաբար)

Ի մէջ խորոյ անտառի էր այծ մի և էր նորա ուլ մի գեղեցիկ:

Այծն արն ողջոյն թողու գոլ ի տանն և յարատ երթայ. արածէ և յերեկոյի լի ստեանքք

ի տուն դառնայ, գդուոն բախէ, պապաչէ / մկկալ և կոչէ.

Մեա՛դ փոքրիկ,

Որդեա՛կ գեղեցիկ,

Ջբասայ լեռնէ ի լեռոն,

Կաթն արարի վասն քոյ,

Բա՛ց գդուոն՝ ի ներքս մտից,

Չանոյշ անոյշ ստինս իմ տաց քեզ.

Մեա՛դ փոքրիկ,

Որդեա՛կ գեղեցիկ:

Ուլն նոյնհետայն ի վեր թոչի և գդուոն բանայ: Մայրն գատինսփր տայ նմա և վերստին ի յարատ երթայ:

Չայս ամենայն գայլ մի ի ծածուկ տեսանէ և ի միում երեկոյի յառաջ քան գայծն գայ, գդուոն գարկանէ և թանձու ձայնի իւրով կոչէ.

Մեա՛դ փոքրիկ,

Որդեա՛կ գեղեցիկ,

Չբաւսայ լեռնէ ի լեառն,

Կաթն արարի վասն քոյ,

Բա՛ց գդուոն՝ ի ներքս մտից,

Չանոյշ անոյշ ստինս իմ տաց քեզ.

Մեա՛դ փոքրիկ,

Որդեա՛կ գեղեցիկ:

Ուլն լսէ, լսէ, պատասխանի տայ և ասէ. այդ ո՞վ իցես. գքեզ ոչ ճանաչեմ: Մայր իմ այդպէս ոչ կոչէ: Չայն նորա քաղցր է յոյժ և բարակ: Քոյդ՝ սաստիկ, անճոռնի: Չդուոն ոչ բացից... Ե՛րթ... Չկամիմ գքեզ...: և գայլն ի բաց գնացեալ հեռանայ:

Մեա՛դ փոքրիկ,

Որդեա՛կ գեղեցիկ,

Չբաւսայ լեռնէ ի լեառն,

Կաթն արարի վասն քոյ,

Բա՛ց գդուոն՝ ի ներքս մտից,

Չանոյշ անոյշ ստինս իմ տաց քեզ.

Մեա՛դ փոքրիկ,

Որդեա՛կ գեղեցիկ:

Ուն գդուոն բանայ, ուտէ ի ստենէ և ցմայրն պատմէ.

Չոր ինչ եղև գիտե՞տդ մայրիկ: Սակաւ ինչ յառաջ քան զքեզ եկն որ, եգարկ գդուոն և կոչէր.

Սեա՛դ փոքրիկ,

Որդեա՛կ գեղեցիկ:

Ասէր. բա՛ցգդուոն, այդստուարձայնթանձր էր նմա: Երկուցեալ պակեայ սաստկապէս և գդուոնոչբացի: Ասացի՛ չկամիմ, ի բա՛ց կաց աստի...

Աղէ՛ ա՛ն, սեադ իմ անոյշ, աղէ՛ ա՛ն. որչա՛փ բարի եղև, զի չբացեր, ասաց մայրն: Այն գայլն էր. եկն, զի զքեզ կերիցէ: Յորժամ մնասնգամ եկեսցէ՛ նմա մի՛ բացցես: Ասասջի՛ր. ե՛րթ ի բաց, ապա թե ոչ՝ մայր իմ զքեզ սրովք եղջերաւք իրովք սատակեսցէ չարաչար:

Գրաբարի թարգմանութիւնը՝ Վարդուիի Բալոյանի